

๑๕๗

รักรสโอชาแห่งฉางอัน I 长安小饭馆

อิงเถาเถา 櫻桃糕

เขียน

อาจื่อ

แปล

การอ่านดีคือการฟังที่ดี

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน วันนี้สำนักพิมพ์อรุณมีเรื่องราวใหม่ มาเสิร์ฟให้ถึงที่ เป็นเรื่องที่ไม่สั้นไม่ยาวเกินไป 2 เล่มจบกำลังดี และบอกเลยว่าตลอดทั้ง 2 เล่มนี้อัดแน่นไปด้วย...รสโอชาเลิศล้ำ ทั้งด้านความรัก ด้านอาหาร จนอ่านไปแล้วทั้งฟินจิกหมอน ทั้งน้ำลายไหล ปะปนกันไปตลอด ทั้งเรื่องจริง ๆ ค่ะ

‘รกรรโอชาแห่งนางอัน’ นี้ เป็นเรื่องราวของหญิงสาวผู้ทำงานด้าน บรรณาธิการนิตยสารอาหาร เกิดทะเลลุมิตไปอยู่ในร่างของบุตรสาวขุนนางชั้นสูง ต้องโทษ แต่ด้วยวิถีคิดของสาวยุคใหม่ จึงหา ‘ทางลัด’ จนออกจากวังมาได้ หลังจากนั้นนางก็ไม่ต่างอะไรกับปลาได้น้ำ วางแผนใช้ข้อมูลมากมายเกี่ยวกับ อาหารที่มีอยู่ในหัวมาเปิดร้านอาหาร สร้างสรรค์เมนูแปลกใหม่มากมาย ไหนจะยังวิริวิไลประสาสัมพันธ์ต่างๆ ที่หามาหลอกล่อผู้คน

ส่วนพระเอกของเราเป็นขุนนางผู้เฝ้ายาม ยึดหลักจารีตอย่างเคร่งครัด พุดน้อยต่อยหนัก หน้าตาเยือกแข็งเย็นชาตลอดกาล ดังนั้นเมื่อทั้งสอง มาเจอกัน แถมยังมีเรื่องราวต่างๆ ให้ต้องต่างวณเวียนอยู่ในชีวิตของกันและกัน ความสนุกชวนลุ้นสุด ๆ จึงบังเกิด

ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านเปิดหน้านิยายเรื่องนี้ หลับตา ปล่อยให้หัวใจ ล่องลอย...ก้าวเข้าสู่เมืองนางอันอันแสนมหัศจรรย์ เมืองที่ทุกอย่างล้วน เกิดขึ้นได้ ณ บัดนี้เจ้าค่ะ

อรุณ

“บ๊วหัวน้ำแกงเนื้อแกะแดนพ่ายพต้องใส่พริกไทยมาก ๆ
ยามกินต้องมีเหวื่อไหลซึมจอนผมจึงจะอร่อย
ขณะที่หีบปัง ผักจี้ งองหังโจว
กลับเข้ากับน้ำแกงใสเคี้ยวกระดูกไก่
สัวปังน้ำพะโล้ของแถบเหอชัวต้องใส่เนื้อมก
ลงไปผัดในน้ำปรุงรส จึงจะได้รสชาติที่ดีที่สุด
และชอยแตรงกว่ากับผักชีแถม
ส่วนบะหมี่เย็นงองจางอันเรา
ต้องกินกับกุ่มหรือปลาทุยจึงจะอร่อยคล่องคอ...”

1

“อาฟาง....”

“อาโงง....”

“อาหลัน....”

“อาเหยีย....”

บริเวณนอกประตูอันผู้ด่านตะวันตกของวังหลวง เสียงระอื้นรำไห่ของเหล่านางกำนัลและญาติมิตรระงมไปทั่ว

ตลอดวสันตฤดูที่ผ่านมา เมืองหลวงและหัวเมืองรายรอบ รวมถึงพื้นที่เหอหนาน¹มีฝนตกเพียงครั้งเดียว ช้ำยังเบาบางเสียจนไม่อาจทำให้พื้นเปียกน้ำในคูเมืองเหือดแห้งจนศิระระของหินสลักรูปสัตว์มังกรคลไพลพื้นน้ำ² ดูท่าจะเกิดภัยแล้งในไม่ช้า

ผู้ทรงธรรมรัชกาลปัจจุบันเมตตตายกเว้นภาชีวลันต์ มีบัญชาให้สอบสวนนักโทษเสียใหม่และลงทัณฑ์อย่างเที่ยงธรรม ทั้งยังสั่งให้ลดอาหารในวังและปล่อยตัวนางกำนัลสูงวัยอีกจำนวนหนึ่ง

¹ชื่อเขตการปกครองในสมัยราชวงศ์ถัง ครอบคลุมพื้นที่มณฑลซานตงและเหอหนานทั้งหมด รวมถึงพื้นที่ตอนเหนือของมณฑลเจียงซูและตอนเหนือของมณฑลอันฮุยในปัจจุบัน

²ชาวจินโบราณเชื่อว่าอุทกภัยเกิดจากสัตว์ประหลาดใต้น้ำอาละวาด จึงนำหินมาสลักเป็นรูปสัตว์มังกร นำไปวางไว้ในคูเมือง เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์ประหลาดอาละวาดจนเกิดน้ำท่วม

ราชโองการปล่อยตัวนางกำนัลประกาศออกมาแล้วพักหนึ่ง บรรดาญาติมิตรของนางกำนัลย่อมอยากไปรอดูนอกประตูวัง ด้วยนางกำนัลที่ถูกปล่อยตัวคราวนี้อาจมีบุตรหรือพี่สาวน้องสาวของตนรวมอยู่ด้วย

ขณะที่คนอื่นต่างมองหาญาติมิตรของตน เส้นเสากวงกลับกวาดตามองบริเวณโดยรอบอย่างเพลิดเพลิด นี่คือฉางอันสินะ! ถนนเรียบและกว้างขวาง ตันอวี³ ตันหยาง⁴ ข้างทางสูงใหญ่ มีคนหาบของและคนขี่ลาสัญจรไปมา บ้างก็รีบร้อน บ้างก็ผ่อนคลาย แม้แต่เสียงนกร้องบนต้นไม้ยังฟังแล้วมีชีวิตชีวา ช่างดีเสียจริง...

เส้นเสากวงขยับทอสัมผัสกระที่สะพายไว้บนบ่าให้กระชับ ก่อนก้าวต่อไปข้างหน้า

“คนบ้านไกลให้ไปรอในรถด้านโน้น ประเดี๋ยวจะมีคนส่งพวกเจ้ากลับไป” เจ้าหน้าที่สองคนขวางทางนางไว้พลางเอ่ย

เส้นเสากวงเห็นสี่เครื่องแบบของทั้งคู่ไม่เหมือนเครื่องแบบทหารกององครักษ์ ส่วนราชการเมืองจิงจ้าว⁵ น่าจะเป็นผู้ดูแลความเรียบร้อยหลังนางกำนัลถูกปล่อยตัวออกจากวังหลวงแล้ว

เส้นเสากวงเดินเข้าไปค้อมกายคารวะ จงใจเอ่ยเป็นภาษาฉางอันแทนภาษากลางซึ่งใช้อยู่เป็นประจำ ยิ้มพลางเอ่ยว่า “บ้านอยู่ไม่ไกล ข้าน้อยเดินกลับเองได้เจ้าค่ะ”

เสียงร้องให้ระงมไปทั่วบริเวณโดยรอบ รอยยิ้มสดใสนี้จึงสะดุดตาเจ้าหน้าที่สองคน ซ้ำยังได้ยินภาษาฉางอันอันคุ้นเคย ทั้งคู่สบตากันวูบหนึ่งแล้วปล่อยตัวนางไป... หัวหน้าเพียงกำชับไว้ว่านางกำนัลที่มีญาติมารับก็ให้ญาติรับกลับไป นางกำนัลที่เหลือซึ่งเป็นส่วนน้อยบ้านอยู่ไกล ก็ให้ส่ง

³ เป็นไม้ผลัดใบ เปลือกไม้สีน้ำตาลเข้ม เนื้อไม้แข็ง มักนำมาทำเครื่องเรือนและใช้ในการก่อสร้าง

⁴ เป็นไม้ในตระกูลยางหลิว เมล็ดปุยสีขาว มีหลากหลายสายพันธุ์

⁵ ราชสำนักถังได้เปลี่ยนแปลงเขตการปกครองแบบโจวมาเป็นผู้เป็นครั้งแรกในปีที่ 1 แห่งรัชศกโคหยวน (ค.ศ. 713) จิงจ้าวผู้หรือเมืองจิงจ้าว เดิมชื่อยงโจว ประกอบด้วย 22 อำเภอ และฉางอันเป็นอำเภอหนึ่งในเมืองจิงจ้าว

ไปยังเรือนแรมที่จุดพักมาก่อน รอให้มีคณะบัณฑิตหรือคณะเดินทางจากต่างเมืองเดินทางมา แล้วจึงให้พวกนางเดินทางกลับเรือนเกิดไปพร้อมกับคณะเดินทางเหล่านั้น แต่หัวหน้าไม่ได้บอกวา ไม่อนุญาตให้นางกำนัลเดินกลับเรือนเอง

“มีเรื่องอะไรกันรี” ขุนนางชุดเขียวคนหนึ่งเดินตรวจตราพร้อมกับขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมู

เจ้าหน้าที่คารวะแล้วเอ่ย “สตรีผู้นี้บ้านอยู่ใกล้ ไม่มีญาติมารอรับ จึงขอเดินกลับเรือนเองขอรับ”

เส้นเสากวมองสองขุนนาง ยิ้มให้อย่างเอาใจ ดวงตาคาลัยเมลิ็ดซิง⁶ งามได้รูปทอประกายเฉลียวฉลาด

สายตาของขุนนางชุดเขียวฉายแววเมตตา เขามองผู้บังคับบัญชาหนุ่มขำกายเพื่อขอคำชี้แนะ

อาจเป็นเพราะยังไม่ถึงวัยที่มีความเมตตากรุณา ใบหน้าหล่อเหลาของขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมูจึงเรียบเฉย “โปรดแสดงหลักฐานยืนยันตัวตน”

เส้นเสากวรู้สึกใจคอไม่ดีตั้งแต่เห็นขุนนางสองคนนี้ บัดนี้ยิ่งรู้สึกวาทนเคราะห์ที่ไม่ดีเอาเสียเลย นางได้แต่ล้วงหนังสือยืนยันตัวตนออกจากห่อสัมภาระ ยื่นให้เจ้าหน้าที่ซึ่งยืนอยู่ด้านข้าง เจ้าหน้าที่ยื่นให้ขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมูอีกทอดหนึ่ง

ขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมูซ่อนตามองเส้นเสากว แวตาของเขาคมกริบบรรทัดแรกในหนังสือฉบับนี้เขียนไว้ว่า ‘คนลั้วหยาง’

เส้นเสากวตีหน้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ข้าไม่ได้บอกสักหน่อยว่าเป็นคนฉางอัน ส่วนเรื่องระยะทางใกล้หรือไกล...ก็เป็นความรู้สึกส่วนบุคคล

ขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมูเม้มมุมปากเล็กน้อย พลังดูหนังสือยืนยันตัวตนต่อ

เนื้อหาหลังจากนั้นเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับอายุและประวัติส่วนบุคคล

⁶ หมายถึงดวงตาที่มีรูปร่างเหมือนเมลิ็ดแอปเปิ้ล ลูกตากกลมโตดำขลับ แวตาสดใส

เมื่อประวัติของตนถูกเปิดเผยหมดเปลือก เส้นเสากวงจึงไม่มีสิ่งใดต้องกลัวอีก อย่างมากนางก็คงถูกส่งตัวไปยังเรือนของลุงหรือเรือนของอาชายสักแห่งในลั่วหยาง กลายเป็นคุณหนูผู้ขออาศัยใต้ชายคา เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะยังส่งตัวนางกลับเข้าวังได้อีกหรือ

บ้านลุงหรืออาชายคนใดที่ต้องรับตัวนางไว้ นับว่าเคราะห์ร้ายยิ่ง ถูกบังคับให้รับตัวนางกำนัลตำหนักเย่ถึง⁷ ผู้ต่ำต้อยไร้เส้นสาย ซ้ำยังเป็นหญิงต้องโทษไร้บิดาและพี่ชาย หาได้มีประโยชน์อันใด แต่กลับสร้างความยุ่งยากให้มากมาย!

“แม่นางยังอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง เหตุใดจึงถูกปล่อยตัวออกมา” ขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมูพับหนังสือยื่นยันตัวตนในมือ เอ่ยถามเสียงเนิบ

จะโทษที่เขากลามเช่นนี้ก็ไม่ได้ ด้วยเมื่อมองไปรอบๆ เหล่านางกำนัลทั้งหลายล้วนแต่อายุมากกว่าเส้นเสากวง ซ้ำยังมีหลายคนที่ยจนผมหงาขาว เบื่อหน้าค้ำแข็งฤดูสารท เมื่อเส้นเสากวงอยู่ท่ามกลางผู้คนเหล่านี้ จึงสะดุดตาดำยิ่ง

เส้นเสากวงแสรั้งยิ้มตาหยี “เป็นเพราะสุขภาพอ่อนแอ จึงถูกปล่อยตัวออกมาเจ้าคะ”

อย่าว่าแต่สองขุนนาง คราวนี้แม้แต่สองเจ้าหน้าที่ก็ยังไม่จับพิรุชได้ แม่นางผู้นี้รูปร่างสมส่วน สูงโปร่ง ใบหน้าขาวแต่มีเลือดผาด สุขภาพอ่อนแอ... อืม... สุขภาพอ่อนแอ!

ทว่าเหตุการณ์เป็นไปตามที่เส้นเสากวงคาดไว้ แม้รู้ว่ามิพิรุช แต่พวกเขาก็ไม่อาจส่งตัวนางกลับเข้าวังหลวงได้ ใครจะรู้ว่าเรื่องนี้เกี่ยวพันกับเรื่องลับในราชสำนักหรือไม่ ต่อให้ไม่ใช่เรื่องลับในราชสำนัก เพียงเกี่ยวพันกับเหล่าขันทีก็จัดการยากยิ่งแล้ว

ขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมูจ้องนางตาเขม็งครู่หนึ่ง ก่อนยื่นหนังสือ

⁷ กลุ่มตำหนักในเขตวังหลวงซึ่งอยู่ด้านตะวันตกของตำหนักไถจี เป็นที่พักของเหล่านางกำนัลและหญิงต้องโทษที่ถูกลงทัณฑ์ให้เป็นบ่าวในวัง นางกำนัลและหญิงเหล่านี้ทำงานใช้แรงงานในวัง น้อยคนนักที่จะมีโอกาสได้เป็นสนมหรือชายา

ยืนยันตัวตนให้เจ้าหน้าที่ เอามือไพล่หลังแล้วเดินจากไป ขุนนางชุดเขียว
สาวเท้าตามไปติดๆ

สองเจ้าหน้าที่อึ้งงัน เช่นนี้หมายความว่าอย่างไร

เส้นเสากวางยิ้มเอ่ยกับเจ้าหน้าที่ทั้งสอง “คุณชายทั้งสอง ชำนาญ
ขอลาเจ้าค่ะ”

สองเจ้าหน้าที่เรียกสติคืนมาได้ สบตากันวูบหนึ่ง ยืนยันสื่อยืนยัน
ตัวตนคืนให้เส้นเสากวาง แล้วหลีกทางให้

ที่จริงแล้วเส้นเสากวางก็รู้สึกแปลกใจเช่นกัน นึกว่าตนจะต้องไปเป็น
ยายเฒ่าที่ล้วยหางเสียแล้ว! หรือขุนนางใหญ่ชุดสีเลือดหมูผู้นั้นเข้าใจว่านาง
ถูกปล่อยตัวออกมาด้วยเล่ห์กลบางอย่าง คิดเชื่อมโยงไปถึงละครฟอร์มยักษ์
แปดสิบตอนเกี่ยวกับศึกในวังหลวง คนที่ชอบจินตนาการนี้ช่างน่ารักเสียจริง!

ขุนนางชุดเขียวคิดเช่นเดียวกับเส้นเสากวาง เขารู้สึกว่าแม้รองเจ้าเมือง
หลินที่เพิ่งมารับตำแหน่งผู้นี้ดูเย็นชาไปบ้าง ทั้งยังอายุน้อยเกินไป แต่นับว่า
รู้จักกาลเทศะ และรู้ต้นลึกลับบางอย่างในเรื่องราวต่าง ๆ

จากประสบการณ์การทำงานกับเจ้าเมืองและรองเจ้าเมืองจึงจำวลิบกว่า
ท่าน ขุนนางชุดเขียวคิดว่า สิ่งสำคัญที่สุดที่ขุนนางเมืองจิ้งจ้าวจะต้องยึดถือ
ก็คือความรอบคอบระมัดระวัง ฉางอันเป็นสถานที่อย่างไรนะหรือ เพียงขว้าง
กระเบื้องไปแผ่นหนึ่งก็อาจโดนคนสวมชุดม่วงหรือชุดสีแดงชาดสามคน
คนชายหญิง^๑ ช่างทางอาจมีน้องสาวเป็นอนุคนโปรดในจวนอ่อง หรืออาจมี
พี่ชายหรือน้องชายทำงานอยู่ในจวนอ่องก็เป็นได้ ฉะนั้นไม่ว่าใครที่อยู่ในฉางอัน
ย่อมต้องระมัดระวังตนอยู่เสมอ

เส้นเสากวางเดินไปตามทาง มุ่งหน้าไปทางทิศใต้ บ้านเรือนทางใต้
ของเมืองราคาถูก ไปหาที่พักให้ได้เสียก่อน

ส่วนต่อไปจะใช้ชีวิตอย่างไรนั้น เส้นเสากวางวางแผนไว้นานแล้ว...
เปิดร้านอาหาร

^๑ แป้งโรตตีที่ชาวฮั่นได้รับอิทธิพลมาจากแป้งนานของคนเอเชียกลาง มีลักษณะ
กลมและหนากว่าโรตตีอินเดีย โรยหน้าด้วยวา วอลนัต ฯลฯ

ชาติที่แล้วนางเป็นบรรณธิการนิตยสารอาหารฉบับหนึ่งซึ่งนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องกินดื่มโดยเฉพาะ ชาตินี้นางยังเป็นลูกมือในห้องเครื่องของวังหลวงอยู่พักหนึ่ง แม้ทำอาหารไม่เก่งนัก แต่เรื่องความรู้และทฤษฎีถือว่าสอบผ่าน เส้นเสากวงคิดว่าความสามารถในการทำอาหารของตนน่าจะใช้ทำมาหากินได้

เอ่ยถึงเรื่องทำมาหากิน เส้นเสากวงก็คิดถึงเงินขึ้นมาทันที เมื่อคิดถึงเงินก็อดเจ็บใจไม่ได้ นางต้องใช้เงินที่เก็บสะสมมานานปีถึงแปดส่วนแลกกับการได้ออกจากวัง ชั้นที่เขียนผู้รับผิดชอบเรื่องการเขียนนางกำหนดให้เหลือเกิน!

เดินมาได้ไม่กี่ก้าวผ่านซอยจงเสียน เส้นเสากวงชะงักฝีเท้า เจ้าของร่างเดิมมีเรือนหลังหนึ่งอยู่ในซอยนี้ จำได้ว่าลานเรือนชั้นนอกมีป่าไผ่สูงทึบ... ที่นางจำได้แม่นเพียงนี้ เพราะเคยมีลูกงูสีเขียวครมตัวหนึ่งเลื้อยออกจากป่าไผ่ ทำให้เจ้าของร่างเดิมตกใจจนร้องไห้ นอกจากนี้ยังมีภาพบิดาเจ้าของร่างเดิม ต้มสุราใต้แสงจันทร์พลางร่ายบทกวีอยู่หน้าป่าไผ่แวบเข้ามาในสมองของเส้นเสากวง

บัดนี้ไม่รู้ว่ามีผู้บทกวีหน้าป่าไผ่จะเป็นใคร เส้นเสากวงรู้สึกปลงเล็กน้อย

ซอยจงเสียนอยู่บริเวณกลางเมืองค่อนข้างไปทางใต้ ทำเลไม่เลว ถัดขึ้นไปทางเหนือสองซอยก็คือซอยกวงเต๋อซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ว่าการเมืองจิ้งจ้าว และสุดซอยกวงเต๋อก็คือตลาดตะวันตกแห่งฉางอันอันเลื่องชื่อ หากกล่าวด้วยภาษาที่เส้นเสากวงใช้ในภาพเดิมย่อมต้องกล่าวว่า ‘อย่างไรเสียซอยจงเสียนก็นับว่าอยู่ในเขตถนนวงแหวนรอบที่สาม’⁹

เส้นเสากวงเดินไปตามทางในความทรงจำจนพบจวนสกุลเส้น เป็นจวนหลังใหญ่ กำแพงสูง ประตูคูเวิ¹⁰ บันไดทางเข้าจวนสะอาดสะอ้าน มีป่าว

⁹ เมืองใหญ่ในจีนปัจจุบันมักมีการสร้างถนนวงแหวนรอบเมือง ถนนวงแหวนชั้นในสุดตัดผ่านใจกลางเมืองคือถนนวงแหวนรอบที่ 1 ส่วนถนนวงแหวนชั้นถัดๆ ไปจะห่างจากใจกลางเมืองออกไปตามลำดับ

¹⁰ ประตูใหญ่ของจวนขุนนางชั้นห้าขึ้นไปซึ่งมีลักษณะเฉพาะในสมัยราชวงศ์ถัง

เดินเข้าออกประตูเล็กด้านข้างเป็นระยะ มองเข้าไปจากด้านนอกเห็นหลังคา
ลดหลั่นสองชั้นและเงาทิวไม้ภายในจวน ไม่รู้ว่าไฟเหล่านี้จะเป็นไฟต้นเดิมกับ
เมื่อครั้งก่อนหรือไม่

เดิมตั้งใจจะเดินผ่านเพื่อถือโอกาสสำรวจทำเลแล้วเดินมุ่งต่อไปทางใต้
แต่หลังเห็นร้านอาหารในซอยและอารามกวงหมิง เส้นเสากวงก็เปลี่ยนใจ

อารามแห่งนี้อยู่เยื้องกับประตูหลังของจวนสกุลเสิ่น ในความทรงจำ
ของเส้นเสากวงเดิมที่สถานที่นั้นไม่ใช่อารามภิกษุณี น่าจะมีใครบริจาคจวนเก่า
เพื่อตั้งเป็นอารามภิกษุณี...การบริจาคลักษณะนี้ถือเป็นเรื่องธรรมดาใน
หมู่ชนชั้นสูงแห่งฉางอัน

ภิกษุณีผู้ต้อนรับ¹¹ ซึ่งทำหน้าที่รับรองแขกผู้ศรัทธามีท่าทางไม่เป็น
มิตรนัก คิ้วสองข้างเหมือนเลขแปด¹² ดวงตาสวมเหลี่ยม ริมฝีปากบาง

ทว่าเส้นเสากวงกลับโล่งอก หากอารามภิกษุณีแห่งนี้มีแต่แม่นางน้อย
หน้าตาสะสวย นางย่อมไม่กล้าเอ่ยปากขอพักที่นี่ ด้วยไม่อาจแน่ใจได้ว่า
อารามแห่งนี้ดำเนินธุรกิจพุทธพาณิชย์หรือธุรกิจเนื้อหนังมังสาหรือไม่ นึกถึง
อวีเสวียนจี¹³...นึกถึงอารามหมั่นโถในวรรณกรรมเรื่อง *ความฝันในหอแดง*¹⁴...

ภิกษุณีผู้ต้อนรับกวาดตามองเส้นเสากวง ไล่จากชุดผ้ากลางเก่า
กลางใหม่ไปยังมวยผมซึ่งปักปิ่นเงินเพียงสองอัน แล้วชำเลืองมองทอสิมภาระ
เล็ก ๆ ของนาง จู่ ๆ เส้นเสากวงก็คิดถึงยามที่ตนไปเดินดูของในร้านหฐ
เมื่อภพเดิม

เส้นเสากวงยึดดอกเชิดหน้า เก็บปลายคางเล็กน้อย พยายามยืมให้เป็น
ธรรมชาติ อย่างไรเสียก็จะให้เสียภาพลักษณ์ไม่ได้ ดังคำกล่าวที่ว่า ‘ต่อให้

¹¹ พระสงฆ์และภิกษุณีในวัดพุทธมหายานของจีนจะแบ่งหน้าที่ในวัดกันอย่างชัดเจน
ทั้งยังมีชื่อเรียกของผู้ที่ทำแต่ละหน้าที่โดยเฉพาะ

¹² อักษรคำว่าแปดในภาษาจีนคือ 八

¹³ เป็นกวีหญิงในสมัยถัง ช่วงชีวิตหนึ่งบวชเป็นภิกษุณีในอารามเสียนอี้ซึ่งเป็น
อารามที่ขึ้นชื่อเรื่องเปิดกว้างในด้านเพศ

¹⁴ ภิกษุณีอารามหมั่นโถในวรรณกรรมเรื่อง *ความฝันในหอแดง* มีพฤติกรรม
ไม่เหมาะสมหลายอย่าง

ชนร่วงหมตปีกก็ต้องกางปีกออกอย่างงามสง่า*

ภิกษุณีผู้ต้อนรับงนงกับท่าทีของนาง หลังล้งเลครูหนึ่ง ก็พานางไปพบ
เจ้าอาวาส

เจ้าอาวาสอายุราวห้าสิบหกสิบปี ใบหน้ากลม คู่มือเมตตา เจ้าอาวาส
เอ่ยถาม “เส้น...ใช้ธิดาสกุลเส้นแห่งลั่วเซีย¹⁵ หรือไม่”

เส้นเสากวงยิ้มอย่างปลงอนิจจัง ตอบเบาๆ “ข้า่น้อยไม่มีปู่ย่าตายาย
อย่าเอ่ยถึงเลยเจ้าคะ”

ตอบเช่นนั้นแสดงว่าใช่ เจ้าอาวาสพยักหน้า “มิน่าเล่า บุคลิกจึงงามสง่า
เช่นนี้”

สำหรับผู้มีหน้ามีตาในสังคมยุคนี้ การชมผู้อื่นว่าบุคลิกงามสง่า
เปรียบได้กับการกดให้คะแนนห้าดาวในเถาเป่า¹⁶ ของคนยุคหลัง การทำเช่นนี้
ย่อมเป็นการผูกมิตรไปในตัว เส้นเสากวงยิ้ม รับคำชมนี้ไว้

เจ้าอาวาสเป็นคนคุยง่ายจริงๆ เมื่อเส้นเสากวงเอ่ยขออาศัยในอาราม
เจ้าอาวาสก็ตักปากรับคำทันที

แม้เจ้าอาวาสจะไม่เอ่ยถึงเรื่องค่าเช่าที่พัก แต่เส้นเสากวงก็ยื่นกราน
จะจ่ายค่าเช่าสามเดือนตามอัตราที่ปิดประกาศไว้ในอาราม “ชื่อไท่¹⁷ รับข้า่น้อย
ไว้ด้วยปรารถนาดี แต่ข้า่น้อยยอมไม่อาจละเลยธรรมเนียมปฏิบัติเจ้าคะ”

เจ้าอาวาสยิ้มเอ่ย “ในเมื่อแม่นางเส้นยื่นกรานจะยึดถือธรรมเนียม
สุภาพชน ก็สุดแล้วแต่เถิด”

เส้นเสากวงรู้สึกละเอียดใจยิ่งนัก การที่ตนทำเช่นนี้มีใช่ต้องการยึดถือ
ธรรมเนียมสุภาพชน หากแต่เป็นการใช้อุปายอย่างคนเจ้าเล่ห์ เจ้าอาวาส
ให้ตนพักที่นี้ด้วยความหวังดี แต่ตนกลับเกรงว่าเจ้าอาวาสจะกลับคำ...
อย่างไรเสีย ‘การเช่า’ ย่อมชวนให้อุ่นใจกว่า ‘การขออาศัย’

ประจวบเหมาะกับยามนี้ไม่มีแขกผู้ศรัทธาท่านอื่นมาขอพัก ทั้งไม่มี

¹⁵ ชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งของเมืองลั่วหยางในสมัยโบราณ

¹⁶ เว็บไซต์ซื้อขายสินค้าออนไลน์ที่ได้รับความนิยมอย่างมากในจีน

¹⁷ คำเรียกภิกษุณีด้วยความเคารพ

ภิกษุณีรูปดงค์ หรืออาจเป็นเพราะนางเป็นคนสกุล 'เสี้ยน' และมี 'บุคลิกงามสง่า' ทางอารามจึงจัดให้นางพักในห้องบำเพ็ญฌานสองห้องตรงกลาง ห้องทั้งสองสว่างไสวและกว้างขวาง

เพื่อเป็นการขอบคุณ เส้นเสากวงจึงลงมือทำส้วบิง¹⁸ ห้าสี่ชามหนึ่ง
ไปถวายเจ้าอวาส

ที่จริงส้วบิงชามนี้ไม่มีอะไรพิเศษ เพียงแต่กระบวนการทำค่อนข้าง
ยุ่งยาก ต้องนำผักขุย¹⁹ กับังงาซึ่ม้อนมาบดให้ละเอียดเพื่อให้ได้น้ำของมัน
ทั้งยังต้องใช้แป้งข้าวฟ่างกับงาผง นำส่วนผสมข้างต้นมาผสมและนวดให้เข้ากับ
แป้งที่ใช้ทำเส้นบะหมี่ เพื่อให้ได้เส้นบะหมี่ครบห้าสี่ ยามต้มเส้นบะหมี่จะต้อง
แยกหม้อต้ม เพื่อไม่ให้น้ำแกงขุ่นและมีสีสันสดสวย

สีสันของส้วบิงชามรับประทาน ขณะที่รสชาติอยู่ที่น้ำแกง ใส่เห็ดถุกเขา
ลงไปเคี่ยวในน้ำแกง เห็ดถุกดมด้วยกรดแอมิโน ทำให้มีกลิ่นหอมเหมือน
เนื้อสัตว์ น้ำแกงหอมเข้มข้นเช่นนี้จึงจะทำให้รสชาติเฉพาะของส้วบิงแต่ละสี
โดดเด่นยิ่งขึ้น

ที่จริงแล้วตอนเส้นเสากวงยกส้วบิงไปถวาย เจ้าอวาสฉันมือเย็นแล้ว
แต่สีสันของส้วบิงชามนั้นชวนรับประทานจนไม่อาจห้ามใจได้

“ผักขุย งาซึ่ม้อน ข้าวฟ่าง อิม ที่หอมที่สุดคืออง...” ลิ่นของเจ้าอวาส
รับรสได้ดียิ่ง

เห็นเจ้าอวาสฉันส้วบิงจนหมดชาม จึงชิง ศิษย์สายตรงซึ่งยืนอยู่
ด้านข้างเม้มปากพลางคิดในใจ วันนี้อาจารย์บอกเองว่าจะงดอาหารจุกจิกอื่น ๆ
เพื่อดูแลสุขภาพ คำพูดของอาจารย์เชื่อไม่ได้จริงๆ! แต่ส้วบิงชามนี้...
หอมเสียจริง หน้าตาน่ากิน คิดไม่ถึงเลยว่าแม่นางเสี้ยนจะมีฝีมือถึงเพียงนี้

ส้วบิงชามนี้ทำให้เจ้าอวาสเกิดอยากพูดคุย ภิกษุณีอาวุโสจึงเล่า
ประสบการณ์ที่ตนเคยกินเส้นบะหมี่ชนิดต่างๆ ให้ฟัง “ปั่วหัวน้ำแกงเนื้อแกะ

¹⁸ เป็นอีกชื่อหนึ่งของเส้นบะหมี่

¹⁹ หรือตงขุย เป็นผักชนิดหนึ่งซึ่งมีถิ่นกำเนิดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมล็ดนำมา
ปรุงยาได้

แดนพ่ายต้องใส่พริกไทยมากๆ ยามกินต้องมีเหงื่อไหลซึมจนผมจึงจะ
อโรย ขณะที่ทั้งปิง²⁰ ผักจี้²¹ ของหังโจวกลับเข้ากับน้ำแกงใส่เค็ยวกระดูกไก่
สัวปิงน้ำพะโล้ของแถบเหอซัว²² ต้องใส่เนื้อมงคลลงไปผัดในน้ำปรุงรส²³ จึงจะได้
รสชาติที่ดีที่สุด และชอยแตงกวากับผักชีแนม ส่วนบะหมี่เย็นของฉางอันเรา
ต้องกินกับกึ่งหรือปลากุ้ง²⁴ จึงจะอโรยคล่องคอ...”

เส้นเสากวงรับฟังพลางอมยิ้ม คิดไม่ถึงว่าเจ้าอาวาสจะเคยเดินทางไปยัง
ดินแดนต่างๆ มากมาย ดีเสียจริง! ที่สำคัญคือ ภิกษุณีอาวโสท่านนี้กินเนื้อ
เสียด้วย...หมายความว่าตลอดเวลาที่พักอยู่ที่นี้ ข้าจะไม่ต้องงดเนื้อสัตว์แล้ว
ใช่หรือไม่

เส้นเสากวงชวนคุยต่อ เพื่อจะเอาใจภิกษุณีอาวโส

“สิ่งที่ชื่อไท่กล่าวมาทั้งหมดล้วนถูกต้องอย่างยิ่ง การกินดื่มจะได้รับ
รสชาติเช่นไร ย่อมต่างไปตามเวลา สถานที่ และบุคคล”

ฝีมือการทำอาหารของเส้นเสากวงต้องเรียกว่าแค่พอถูกใจ แต่หากเป็น
เรื่องวิพากษ์วิจารณ์จัดว่าอยู่ในระดับผู้เชี่ยวชาญ นางยิ้มแล้วเอ่ยต่อทันที
“หากกินบะหมี่เย็นในเดือนสิบสอง ต่อให้รสชาติดีเพียงใด ย่อมขาดความรู้สึก
เย็นสบาย นี่เป็นเพราะต่างเวลา หากกินบัวท้วน้ำแกงเนื้อแกะใส่พริกไทย
ที่หังโจว รสชาติคงเข้มข้นเกินไป แต่หากกินทั้งปิงผักจี้ในแดนพ่ายพ รสชาติ
คงจืดชืดเกินไป นี่เป็นเพราะต่างสถานที่ ผู้ดีกินบะหมี่เย็นกับปลากุ้ง
จึงจะรู้สึกว่คล่องคอ ขณะที่ชาวบ้านกลับรู้สึกว่เนื้อหมูพะโล้ถึงจะหอมอโรย

²⁰ เป็นชื่อเรียกอาหารสมัยโบราณ เป็นแผ่นแป้งในน้ำแกง ต่อมาจึงพัฒนาเป็น
สัวปิงหรือเส้นบะหมี่ คำว่า ปิงหรือเปี๊ยะ ในสำเนียงแต้จิ๋ว โดยทั่วไปหมายถึงอาหารที่ทำ
จากแป้งนําม้วนเป็นก้อนกลมแบน มีทั้งแบบมีไส้และไม่มีไส้ ทั้งนี้ในสมัยโบราณยังหมาย
ถึงอาหารจำพวกเส้นบะหมี่ด้วย

²¹ เป็นพืชในตระกูลมัสตาร์ด มีดอกสีขาวขนาดเล็ก ใบอ่อนรับประทานได้

²² ชื่อสถานที่ของจีนโบราณ หมายถึง พื้นที่ตอนเหนือของแม่น้ำหวงเหอ

²³ หรือจ่าเจี๊ยะ เป็นน้ำราดเส้นบะหมี่ชนิดหนึ่ง วัตถุดิบหลักคือซอสถั่วเหลือง ผัด
กับกระเทียมชอย ชิงชอย หัวหอมชอย และเนื้อสับ

²⁴ หรือปลาแมนดาริน

โดยเฉพาะหากเป็นหมูสามชั้นพะไล นี่เป็นเพราะต่างบุคคล”

คำพูดเพียงไม่กี่ประโยคของนางทำให้เรื่องอาหารการกินกลายเป็น
ศาสตร์ชั้นสูงขึ้นไปอีก

เจ้าอวาสปรบมือพลางหัวเราะเสียงดัง “เยี่ยมจริง ๆ ไม่มีผู้ใดกล่าว
ความได้กระจ่างไปกว่านี้อีกแล้ว สิ่งที่เราพูดคุยกันวันนี้ เพียงพอจะเขียน
ตำราปึงเล่มหนึ่งเลยทีเดียว”

เส้นเสากวงเอ่ยเอาใจ “ผู้เขียนตำราการกินดีจะต้องเคยท่องทั่วหล้า
ลิ้มรสขนานนานาชนิดเช่นชื่อไก่เท่านั้น หากชื่อไก่ประสงค์จะเขียนตำราปึง
ข้า่น้อยยินดีปฐุกระดากและฝนหมึกถวายเจ้าค่ะ”

จากนั้นนางเอ่ยเสริมอีกประโยค “ท่านลูผู้หลีกเร้น²⁵ ได้เขียนตำรา
ไว้แล้ว หากชื่อไก่เขียนตำราปึงเพิ่มอีกเล่ม ย่อมถือเป็นวาสนาของผู้รักการ
กินดี”

ได้ยินเส้นเสากวงเปรียบตนเองกับลูอูรี²⁶ เจ้าอวาสก็หัวเราะชอบใจ
ยิ่งกว่าเดิม ทั้งคิดในใจว่าเด็กคนนี้อาจเฉลียวเสียจริง เมื่อครู่เพียงแค่อ่อย
ไปตามเรื่อง แต่บัดนี้กลับรู้สึกสนุก อยากเขียนตำราเกี่ยวกับเรื่องทางโลก
ขึ้นมาเสียแล้ว หรือจะลองเขียนดูสักหน่อย มิฉะนั้นประสบการณ์ที่ตนเคย
ท่องทั่วหล้าและลิ้มรสโอชาหลากหลายย่อมมีอันสูญเปล่า

จิ้งซิงยิ้มอย่างเสียวได้หัวว่าดูเพื่อนคลาย อาจารย์ไม่มีความชอบด้านอื่น
นอกจากเรื่องกิน หรือจะเป็นดังที่อาจารย์เคยกล่าวไว้ว่า บรรดาศิษย์ของ
อาจารย์ ไม่มีใครมี ‘ปัญญา’ ด้านนี้ ในที่สุดอาจารย์ก็พบสหายผู้รู้ใจแล้ว...

เส้นเสากวงกลับมาที่ห้องพักได้ไม่นาน จิ้งซิงก็มาที่ห้องพักของนาง
พร้อมกับภิกษุณีผู้ต้อนรับซึ่งมีคิ้วเหมือนเลขแปด ทั้งสองอุ้มดอกไม้มา
คนละกระถาง กระถางหนึ่งเป็นโบทัน อีกกระถางเป็นมะลิ กำลังบานสะพรั่ง
ทั้งสองกระถาง

จิ้งซิงยิ้มเอ่ย “อาจารย์สั่งให้พวกเรานำดอกไม้มาให้ผู้บริจาคสอง

²⁵ หมายถึง ผู้มีปัญญาความรู้ แต่กลับหลีกเร้นจากสังคม ไม่ยอมรับราชการ

²⁶ ผู้เชี่ยวชาญศาสตร์แห่งชาติในสมัยราชวงศ์ถัง ได้รับการขนานนามว่า เขียนชา

กระถาง เพื่อเพิ่มกลิ่นหอมในห้องพัก”

เส้นเสากวงรู้ว่านี่เป็นของขวัญตอบแทนที่เจ้าอาวาสมอบให้นาง จึงรีบขอบคุณ กล่าวถ้อยคำตามมารยาทสองสามประโยค แล้วเดินไปส่งสองภิกษุณี หน้าประตูห้อง

“ศิษย์พี่ ในเมื่อแม่นางเส้นเป็นธิดาสกุลเส้นแห่งลั่วเซี่ย ใรรู้ญาติพี่น้อง เจกเช่นกิ่งก้านไร้ใบ ชีวิตตกอับถึงเพียงนี้ เหตุใดเจ้าอาวาสจึงยังต้องปฏิบัติ ต่อนางเช่นนี้เล่า” จึงฉือเห็นว่ภายในห้องพักของเส้นเสากวงมีข้าวของส่วนตัว เพียงไม่กี่ชิ้น บ่าวหญิงสักคนก็ไม่มี เห็นทีจะยากจนจริงๆ

จึงชิงไม่อาจเอ่ยตามตรงว่าอาจารย์ตะกละ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะลั่วปิง ซามันั้น จึงได้แต่ตอบว่าอาจารย์มีเมตตา

จึงฉือสายหน้าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คนมีชาติมีสกุล ซ่างตีเสี่ยจริง

หลังจากมีที่อยู่เป็นหลักเป็นแหล่งในอารามกวงหมิงที่ซอหยงเสียนแล้ว เส้นเสากวงก็เริ่มวางแผนเปิดร้านอาหาร

ขั้นแรก นางจะต้องลงมือสำรวจตลาดอย่างละเอียดเสียก่อน ก่อนหน้านั้นนางเคยสำรวจดูคร่าว ๆ แต่เมื่อจะเริ่มลงมือทำจริงจัง การสำรวจ อย่าง ‘คร่าว ๆ’ ย่อมไม่เพียงพอ

เหล่าภิกษุณีในอารามต้องทำวัตรเช้า เมื่อเสียงเคาะระฆังยามเช้าดังขึ้น ครั้งแรกต่างก็ตื่นนอน แม้เส้นเสากวงไม่ต้องทำวัตรเช้า แต่ก็ตื่นแต่เช้าเช่นกัน หลังล้างหน้าแปรงฟันแต่งตัวลวก ๆ เสร็จแล้ว ก็คว่ำเงินหลายเหวิน²⁷ ออกไป

บัดนี้ยังเช้าเกินไป ถนนหนทางจึงไม่ค่อยมีคน มีร้านอาหารเปิดขาย เพียงสองสามร้าน เส้นเสากวงเห็นเปลวไฟใต้เตาอบหุ่ปิงและได้กลิ่นหอม ของงาแต่ไกล

คนขายหุ่ปิงโรยหน้างานเป็นเด็กหนุ่มคิ้วเข้มตาโต ไม่รู้ว่าเขาตื่นตั้งแต่ กี่โมงถึงได้อบหุ่ปิงเสร็จแล้วสองเตา วางเรียงไว้ในกระจัดไม้ไผ่ และคลุมด้วย ผ้าผืนบาง

²⁷ หน่วยเงินจีนโบราณ 1,000 เหวินเท่ากับ 1 ก๊วน 1 ก๊วนเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

เด็กหนุ่มชายหูปิ้งไม่คุ้นหน้าเส้นเสากวง ทั้งนางยังเป็นหญิงสาวและ มาซื้อปิ้งเช้าถึงเพียงนี้ จึงอดมองนางด้วยความแปลกใจไม่ได้

เส้นเสากวงยกคิ้ว

ใบหูของเด็กหนุ่มชายหูปิ้งแดงเรื่อ รีบเช็ดมือกับผ้ากันเปื้อน หยิบปิ้ง จากกระจาดยื่นให้นางชิ้นหนึ่ง

เส้นเสากวงกัดปิ้งคำหนึ่งขณะที่ยังร้อนๆ กรอบนอก นุ่มใน โรย เจริ้วเหยียน²⁸ เล็กน้อย อร่อยทีเดียว ปิ้งเช่นนี้ขายเพียงชิ้นละสามเหวิน แต่ต้องลงแรงมากมาย

ห่างไปไม่กี่โหล่นักมีคณชายบ่าวท้าวเจ้าหนึ่ง น้ำที่ต้มไว้เดือดพร้อมขายแล้ว

ถัดไปอีกมีร้านอาหารขนาดใหญ่กว่าเล็กน้อย เส้นเสากวงเดินเข้าร้าน เห็นโต๊ะอาหารยี่สิบกว่าตัว บนโต๊ะเก็บเงินมีป้ายรายการอาหารแขวนอยู่ เป็นอาหารจำพวกปิ้งนึ่งเนื้อแกะ หูปิ้งไส้เนื้อแกะปรุงรส โจ๊กข้าวหอมพุทธรา ทังปิ้งเนื้อแกะ

ในร้านมีลูกค้าเพียงสองคน เส้นเสากวงเลือกนั่งโต๊ะริมสุด ช้อนน้ำแกง เนื้อแกะหนึ่งชาม บิหูปิ้งที่ซื้อมาก่อนหน้านั้นเป็นชิ้นเล็กๆ ใส่ลงไปในน้ำแกง แล้วกิน

ในน้ำแกงมีเนื้อแกะไม่กี่ชิ้น แต่รสชาติน้ำแกงเข้มข้น คนที่ชอบกิน เนื้อแกะย่อมบอกว่าหอม ส่วนคนที่ไม่ชอบย่อมบอกว่าเหม็นสาบยิ่ง น้ำแกง ชามนี้สนนราคาสิบเหวิน

ดื่มน้ำแกงจนหมดชาม เดินเล่นต่ออีกสักพัก ในที่สุดเส้นเสากวงก็มาถึง หน้าประตูตลาด นางเตร็ดเตร่อยู่แถวนั้นพักหนึ่ง รอจนกระทั่งประตูตลาดเปิด ลื่นสุดเวลาห้ามออกนอกเคสสถานอย่างเป็นทางการ จึงเดินกลับอาราม

วันที่สอง วันที่สาม นางออกจากอารามแต่เช้าเช่นเคย เดินไปตามเส้นทางเดิม แต่เลือกกินอาหารที่ต่างไป

หลังสำรวจตลาดเรียบร้อยแล้ว ในที่สุดนางก็ตัดสินใจซื้อข้าวของ เครื่องใช้และวัตถุดิบจนเงินเก็บแทบหมด กระทั่งพอจะเปิดกิจการกับเขาได้

²⁸ เครื่องปรุงชนิดหนึ่งที่ทำจากพริกหอมคั่วป่นและเกลือ

ปลายวสันตฤดู ฟ้าสว่างเร็วขึ้น บูรพาทิศเริ่มปรากฏแสงสีห้องปลา²⁹ เมื่อเสียงกลองย่ำรุ่งดังไปได้ครึ่งทาง ชุณนางที่จะไปเข้าเฝ้า คนค้าขาย คนที่ต้องออกไปทำธุระ ต่างยืนรออยู่หน้าประตูชอย รอให้ประตูเปิดหลังสิ้นเสียงกลอง

ห่างจากประตูชอยไปไม่กี่ไกล มีแผงขายของกินเล่นอยู่หลายเจ้า ควันร้อนๆ ลอยฟุ้ง ขายอาหารให้คนที่ต้องออกเดินทางแต่เช้า

จ้าวปากคนขายเกี้ยว³⁰ ชิวต้าสะพายตะกร้าขายหุ่ปิ่ง หลูซานเหนียงทอดเหนียนโถว³¹ ขาย ล้วนแต่เป็นพ่อค้าแม่ขายหน้าเก่าที่เห็นกันทุกวัน แต่วันนี้มีแม่ค้าหน้าใหม่เพิ่มมาคนหนึ่ง ทั้งยังเป็นแม่นางน้อยหน้าตาสะสวยเสียด้วย... ดวงตาคัลล้ายเมลิ็ดซิง ผิวขาวราวหิมะ รูปร่างสูงโปร่ง หากอวบอ้อมกว่านี้ ลักหน้อย ย่อมเรียกว่าหญิงงามได้เต็มปาก

ด้านหน้านางมีเตาถ่านวางอยู่ลูกหนึ่ง บนเตาวางกระทะกันแบนไว้ข้างกระทะมีชั้นวางของเล็ก ๆ ทำจากไม้ไผ่ บนชั้นวางมีซามกระทะเบื้องหยาบ สีขาววางเรียง เป็นซามใส่น้ำมัน น้ำปรุงรส และเครื่องปรุงชนิดต่างๆ

แม่นางน้อยใช้แปรงทาน้ำมันทั่วกันกระทะ ตักแป้งที่ผสมไว้เทลงไปหนึ่งช้อน หมุนตะหลิวแบนปาดวนรอบหนึ่ง แป้งก็แผ่ออกจนได้รูป จากนั้นตอกไขลงไปบนแผ่นแป้งหนึ่งฟอง แผ่นแป้งก็กลายเป็นปิงทันที

แม่นางน้อยกลับปิงในกระทะ ใช้แปรงทาน้ำปรุงรส โรยต้นหอมผักชีวางเหนียนโถวไว้ด้านบน พับปิงห่อเหนียนโถว หั่นกลาง ประกบปลายปิงสองฝั่งเข้าหากัน เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

แม่นางน้อยไม่ใช่มือหียบ แต่ใช้ตะหลิวเล็ก ๆ ช้อนปิงใส่ถุงกระดาษไยปานที่เตรียมไว้แล้ว กระดาษถือเป็นของล้ำค่า เมื่อนำมาห่อปิงเช่นนี้

²⁹ สีสิ้นของห้องฟ้ายามอรุณรุ่ง

³⁰ หรือหุนทุน แผ่นแป้งที่ใช้ห่อไส้จะบางกว่าเมื่อเทียบกับแผ่นแป้งของเจี๋ยวจือหรือเกี้ยวทางเหนือ และไส้ต่างกัน เกี้ยวที่คนไทยรับประทานกันทั่วไปได้รับอิทธิพลมาจากหุนทุน

³¹ ของกินเล่นชนิดหนึ่ง เป็นแป้งเส้นเล็ก ๆ ขนาดใกล้เคียงกับเส้นบะหมี่และบิดเป็นเกลียวทอดกรอบ เรียกอีกชื่อว่า สานจื่อ

จึงดูพิถีพิถันยิ่ง

มีคนเดินเข้ามาถามราคาทันที แม่นางน้อยตอบว่าสิบเหวิน แม่ไม่ถูก แต่เมื่อปรุงอย่างพิถีพิถันเช่นนี้ย่อมถือว่าไม่แพง

คนผู้นั้นเปิดดูกระดาษออกแล้วชิมคำหนึ่ง อืม...เปลือกปิ้งหอมนุ่ม ไม่เหมือนเจียนปิง³² แบบแข็งที่เคยกินเป็นประจำ อาจเพราะใส่ไข่ลงไป เหนี่ยวนโถวที่ถูกห่ออยู่ด้านในบางกรอบ ทั้งยังมีกลิ่นหอมและเผ็ดจาก น้ำปรุงรส หอมต้นหอมและผักชี รสชาติอร่อยล้ำ

เมื่อเห็นลูกค้าคนแรกกินอย่างเอร็ดอร่อย คนอื่นก็มาซื้อกินบ้าง พวกผู้ดีที่ขี่ม้าหรือนั่งรถม้าก็ใช้บ่าวมาซื้อเช่นกัน ไม่นานนักก็มีคนกลุ่มหนึ่ง ยืนออกันอยู่หน้าแผง

หลินเยียน รองเจ้าเมืองจึงจ้าวเลิกม่านโปร่งในรถม้าขึ้น ซ้ำเล็งมอง ‘ความวุ่นวาย’ ซึ่งอยู่ไม่ไกลผาดหนึ่ง เมื่อสังเกตเห็นก็พบว่าหญิงคนนั้น สวมชุดหูฟู่³³ เก๋ล้ำมวย คิ้วรูปโบหลิว ดวงตารูปเมล็ดซึ่ง อมยิ้มที่มุมปาก... นางคือนางกำนัลที่เพิ่งถูกปล่อยตัวเมื่อสองวันก่อนนี่นา

วิหคน้อยบินออกจากกรงทอง...แต่นางกลับโอบบิณอย่างมีความสุข อยู่ข้างถนน...

บ่าวชุดครามคนหนึ่งเดินมาถามเสียงเบาตรงหน้าต่างรถม้า “วันนี้ คุณชายไม่ได้กินอาหารเช้า บ่าวไปซื้อเกาปิง³⁴ มาให้ดีหรือไม่ขอรับ” ที่จริง เขาถามไปอย่างนั้นเอง ด้วยรู้ว่าคุณชายไม่ชอบอาหารที่มีกลิ่นคาวเนื้อและ อาหารพื้นๆ ที่ขายข้างทาง

³² แฉ่งทอด หรือแพนเค้กจีน ลักษณะคล้ายเครป มักรับประทานเป็นอาหารเช้า หรืออาหารว่าง

³³ คำเรียกเครื่องแต่งกายรวม ๆ ของชนเผ่าทางตะวันตกและทางเหนือของจีน ซึ่งไม่ใช่ชาวฮั่น โดยทั่วไปจะเป็นเสื้อตัวสั้นเข้ารูป กางเกงขายาว รองเท้าหนังเสริมสัน คาดเข็มขัด แขนเสื้อและขากางเกงแคบ ตรงข้ามกับชุดของชาวฮั่นซึ่งมีแขนกว้าง

³⁴ เกา คือขนมที่ทำจากแป้งข้าวเจ้า แป้งข้าวเหนียว ถั่วบด หรือธัญพืชชนิด นำมาผสมน้ำ ไข่ หรือนม บั่นเป็นชิ้น แล้วนำไปนึ่งให้สุก ปิ้งหรือเบี๊ยะในสำเนียงแต่จีว เป็นอาหารที่ทำจากแป้ง นำมาบั่นเป็นก้อนกลมแบน มีทั้งแบบมีไส้และไม่มีไส้

“ก็ดี” หลินเยี่ยนพยักหน้าแล้วปล่อยม่านโปร่งลง “ซื้อมาหลายชิ้น หน้อย”

บอกให้ซื้อหลายชิ้นเสียด้วย... บ่าวชุดครามอึ่งไปครู่หนึ่ง มองเจ้านาย ผ่านม่านโปร่งรถม้า แล้วหันไปมองแม่หน้อยที่ชายบึงอยู่อีกฟาก พลันเข้าใจ กระจ่าง โยนสายบังเหียนให้บ่าวอีกคน วิ่งเหยาะๆ ไปทางแผงขายปิ้ง

ภายในรถม้า หลินเยี่ยนใช้นิ้วคลึงหว่างคิ้ว หลายวันมานี้เขาไม่ได้ พักผ่อนเต็มที่ ดวงตาจึงอ่อนล้า

วันนี้จักรพรรดิจะเดินทางไปทำพิธีบวงสรวงขอฝนที่แท่นภูเขา การเดินทาง ของจักรพรรดิเป็นเรื่องใหญ่ แม้ราชองครักษ์จะรับผิดชอบเรื่องการอารักขา แต่การจัดระเบียบเส้นทางที่ขบวนเสด็จผ่านและการตรวจตราบุคคลกลับเป็น หน้าที่ของทางกรมเมืองจิงจ้าว ฉินเสียงผู้บังคับบัญชาราชองครักษ์เคยเป็น องครักษ์ส่วนพระองค์ของจักรพรรดิ จึงมีบารมีไม่น้อย คิดถึงขุนนาง เรื่องอำนาจผู้นี้ หลินเยี่ยนก็รู้สึกปวดขมับทันควัน

หลินเยี่ยนพลอยคิดไปถึงเรื่องการรักษาความสงบเรียบร้อยใน เมืองหลวง ระยะเวลาไม่นานราคาสินค้าในเมืองหลวงมีการเปลี่ยนแปลงไม่มาก ชาวสารหนึ่งโต่ว³⁵ ราคาสูงขึ้นไม่ถึงสิบตำลึงเงิน ขอเพียงคลองซุดยังใช้สัญจร ได้สะดวกและมีเสียบียง ชาวบ้านในเมืองหลวงและหัวเมืองรายรอบยอม ไม่มีปัญหาเรื่องปากท้องมากนัก แต่ด้วยปีนี้แห้งแล้ง ชาวบ้านจึงกังวล จนเกิดคำกล่าวที่ว่า ‘สัตว์ในคูเมืองปรากฏกาย สวรรค์ปิดเนตร ไม่คุ้มครอง มนุษย์โลก’...

เสียงกลองย่ำรุ่งสามพันครั้ง³⁶ ลึนสุดลง ตอนประตูดุชอยเปิด บ่าว ชุดครามจึงเดินถือเจียนปิ้งกลับมาหลายชิ้น “คุณชายรีบรับประทานตอ อยยังร้อนเถิดขอรับ”

³⁵ มาตรฐานน้ำหนักของเงินในสมัยโบราณ 1 โต่วหนักประมาณ 6.25 กิโลกรัม

³⁶ การตีกลองถึง ๆ เพื่อบอกเวลาเช้าในสมัยราชวงศ์ถัง จะเริ่มจากการตีกลอง ในวังหลวงยามห้า (ราว 3.00 - 5.00 น.) จากนั้นจึงตีกลองบริเวณอื่นไล่เรียงกันไปจนครบ ทั่วเมือง รวมทั้งสิ้นสามพันครั้ง

“พวกเจ้าแบ่งกันกินเถิด” หลินเยียนเคาะผนังรถม้าเป็นสัญญาณให้ไปต่อ

บ่าวชุดครามอึ้ง มองม่านโปร่งในรถม้าที่ไหวไปมา แล้วหันมองแม่ฉางน้อยที่ยังคงสาละวนอยู่อีกฟาก คิดในใจว่า หรือข้าจะเข้าใจผิดไปเอง

เมื่อผู้คนที่ต้องออกจากบ้านแต่เช้ากลุ่มนี้เดินจากไป ดวงอาทิตย์ก็ขึ้นแล้ว เส้นเสากวางขายอาหารเข้าไปให้บรรดาคนตื่นสายได้อีกรอบหนึ่ง จากนั้นจึงเก็บร้านเช่นแผงขายอาหารเจ้าอื่น

เส้นเสากวางวางตำแหน่งเจียนปิงของตนให้เป็นอาหารเช้า ‘ระดับกลางถึงสูง’ พื้นที่บริเวณนี้เป็นย่านชุมชนของชนชั้นสูง ผู้พักอาศัยส่วนใหญ่มีกำลังซื้อมากพอสมควร เจียนปิงใส่ไข่และน้ำปรุงรสรสชาติเข้มข้น ทั้งยังใส่ถุงกระดาศ ต่อให้ตั้งราคาแพงกว่าหุ่ปึงหลายเหวินย่อมมีคนยอมจ่าย แม้ถุงกระดาศจะทำให้ต้นทุนสูงขึ้น แต่ก็มีประโยชน์ ด้านหนึ่งคือถูกสุขอนามัย เพื่อคนรักความสะอาดจริงก็เชื่อว่าเจียนปิงของตนสกปรกหรือเกรงว่ากินแล้วจะเลอะเทอะ...หากน้ำปรุงรส ต้นหอม เกล็ดปลาลงเข้าคอเลือดและแขนเลือดคงดูไม่งาม อีกด้านหนึ่งคือถือสะดวก ไม่ว่าจะยืนกินเดินกิน ซี่ม่ากิน หรือถือกินมือเดียวก็สะดวกไปหมด

วันนี้หลังทดลองตลาดแล้ว นางคิดว่าการวางตำแหน่งเจียนปิงเช่นนี้^{๓๗} ได้ผล

เส้นเสากวางหยิบถุงเงินขึ้นมา ประมาณน้ำหนักเงินข้างใน หักลบต้นทุนอย่างน้อยก็ได้กำไรแปดสิบถึงเก้าสิบเหวิน เช่นนี้เดือนหนึ่งก็จะหาเงินได้สองพันกว่าเหวิน...รายได้เดือนหนึ่งของบัณฑิตหนุ่มที่สอบได้เป็นจิ้นชื่อ^{๓๗} อย่างมากก็แค่หมื่นกว่าเหวิน ตนเป็นหญิงสาวตัวคนเดียว เงินสองพันกว่าเหวินต่อเดือนย่อมพอใช้จ่ายแน่นอน แต่หากจะซื้อเรือนในฉางอันด้วยรายได้สองพันกว่าเหวินต่อเดือนกลับเป็นไปได้เพียงความฝันที่ยังห่างไกล

^{๓๗} ชื่อตำแหน่งของผู้ที่สอบติดอันดับในการสอบเข้ารับราชการรอบสุดท้าย ในวังหลวง การสอบรอบนี้จักรพรรดิจะออกข้อสอบเอง

สหาย³⁸ เจ้ายังต้องมานะพยายามต่อไปนะ

เส้นเสากวกลากรถลากคันน้อยกลับอารามที่นางขออาศัย จึงฉือภิกษุณีผู้ต้อนรับยืนอยู่หน้าประตูอารามพอดี

จึงฉือชำเลื่องมองเส้นเสากวด้วยดวงตาทรงสามเหลี่ยม นางกวาดตามองไปเห็นเตาลูกน้อยและชั้นวางของเล็ก ๆ บนรถลาก แสร้งยิ้มด้วยเจตนาไม่หวังดีพิลางถาม “แม่นางเส้นยุ่งแต่เช้าเลยหรือ”

เส้นเสากวงยิ้มตาหยีพลางตอบ “ใช่เจ้าคะ ออกไปยึดเส้นยึดสาย ลักหน้อย”

ยังจะมีหน้าบอกว่าออกไปยึดเส้นยึดสาย นางออกไปขายของข้างถนน ชัด ๆ! จึงฉือยิ้มประชด ใจจริงแล้ว จึงฉือไม่ได้มีอคติกับอาชีพค้าขาย แต่อย่างใด โดยเฉพาะคนในครอบครัวพ่อค้าใหญ่ที่มาจตุรบุให้หัวพระ ในเมื่อคนค้าขายก็คือคนเช่นกัน แต่ความใจกว้างนี้ทำให้ครอบครัวไปถึงพ่อค้าแม่ขายแผงลอยริมทาง จึงฉือรู้สึกว่สิ่งทีเส้นเสากวงทำนำความเสื่อมเสีย มาสู่อาราม! เป็นสิ่งทีไม่อาจทนได้!

เส้นเสากวกลากรถผ่านด้านข้างจึงฉือไป จึงฉือหันกลับปล้นรูปไปหา จึงชิงรวกับผีเสื้อกลางคืนออกบิน

“แม่นางเส้นผู้นั้นออกไปขายปึงข้างถนน ช่างน่าอับอายยิ่งนัก คิษย์ทีไปรายงานเจ้าอาวาส ให้ท่านไ่ล่นางไปทีเถิด”

จึงชิงกระแอมเบา ๆ ทำทางลำบากใจเล็กน้อย “เจ้าลิมไปแล้วรี นางจ่ายค่าเช่าทีพักแล้ว...”

“แล้วอย่างไรเล่า ทีแค่คืนค่าเช่าให้นาง” จึงฉือมีหน้าทีต้อนรับแขก ผู้ศรัทธา มีเงินทองผ่านมือมากมาย จึงไม่สนใจเงินค่าเช่าทีก้อนเล็ก ๆ ของเส้นเสากว

“จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร” จึงชิงอธิบายอย่างใจเย็น “หากคนภายนอก

³⁸ เดิมเป็นสรรพนามทีคนจีนในสังกัดพรรคคอมมิวนิสต์ใช้เรียกขานกัน ต่อมาคนจีนทั่วไปก็ใช้คำนี้เรียกขาน ถือเป็นกรให้เกียรติฝ่ายตรงข้าม ในที่นี้ เส้นเสากวใช้คำนี้ในเชิงหยอกล้อตนเอง

รู้ว่าเราไม่รักชาติสัญญา ย่อมกระทบต่อชื่อเสียงของอาราม”

ไต้ยีนจึงชิงเอ่ยคำว่า ‘ชื่อเสียง’ จึงฉือจึงมีสติมากขึ้น ลังเลครู่หนึ่ง แล้วเอ่ย “เช่นนั้นนี้ช่างเถิด ปล่อยให้นางอยู่จนครบสามเดือนก็แล้วกัน”

จึงชิงคิดถึงเหตุการณ์เมื่อสองวันก่อน ตอนผู้บริจาคลิ้นนำเจียนปิ่งไปให้เจ้าอาวาส

อาจารย์ฉินเจียนปิ่งพลาบฟังผู้บริจาคลิ้นกล่าวทำนองว่า “หากความมั่งคั่งถูกต้องตามครรลอง ย่อมไขว่คว้าความมั่งคั่งนั้นได้ แม้เป็นงานระดับล่างเช่นคนถือแสบั้งคัปรถม้า ช่างก็ยินดี”³⁹ ตอนนั้นอาจารย์ตอบว่าอย่างไรนะรี “แม่นางดำเนินตามคำสอนของขงจื้อ ช่างน่านับถือยิ่ง”

เจ้าตุลิจิ การตั้งแพงขายเจียนปิ่งก็คือการดำเนินตามคำสอนของขงจื้อ! เมื่ออาหารสเลิศอยู่ตรงหน้า อาจารย์ก็ตบะแตก ขออาศัยชั่วคราวสามเดือนรีจากรูปการณ์เช่นนี้ ไม่น่ว่าวันหนึ่งอาจารย์อาจอนุญาตให้แม่นางเดินเปิดร้านอาหารในอารามก็เป็นได้

ทว่าคำพูดเช่นนี้างไม่อาจเอ่ยกับศิษย์ที่มีใช้ศิษย์สายตรง อย่งไรเสียก็ตองไว้หน้าอาจารย์บ้าง

จึงฉือเอ่ยราวพึมพำกับตนเอง “ท่านคิดว่าธิดาตระกูลสูงศักดิ์ผู้นี้ ออกไปทำงานหาเลี้ยงชีพเช่นนี้ได้อย่างไร หรือนางจะเป็นผู้ดีจอมปลอม”

หากเส้นเสากวางอยู่ตรงนั้นย่อมต้องแค้นเสียหรืออย่างดูแคลน อย่าว่าแต่ธิดาตระกูลสูงศักดิ์เลย จักรพรรดิที่ตองไปรับจ้างทำกล่องกระดาษก็ยังมีลงไปศึกษาประวัติของผู้่อ⁴⁰ จักรพรรดิองค์สุดท้ายตุลิจิ!

หลังตั้งแพงขายเจียนปิ่งมาได้ระยะหนึ่ง ฝีมือการปาดแป้งเจียนปิ่งของเส้นเสากวางก็พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ นางตอกไข่ด้วยมือเดียว กดเปลือกไข่ด้วยนิ้วชี้กับนิ้วกลาง ไข่ขาวกับไข่แดงพลันไหลลงกระทะพร้อมกัน ไม่มีเศษเปลือกไข่ร่วงลงไปแม้แต่น้อย จากนั้นจึงยกแขนขึ้น โยนเปลือกไข่ลงถึง

³⁹ คำสอนของขงจื้อที่ปรากฏใน *คัมภีร์หลุนอวี๋ บรรพชู่เอ๋อร์*

⁴⁰ จักรพรรดิองค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ชิงและองค์สุดท้ายของจีน

ใบน้อยด้านข้าง ท่วงท่างามสง่ายิ่ง ยามกลับบึงในกระตักใช้ตะหลิวมือเดียว ไม่ต้องใช้มืออีกข้างช่วยจับอีก น้อยครั้งนักที่แผ่นบึงจะแตกหรือพับซ้อนกัน ทั้งยังโรยต้นหอมกระจายทั่วแผ่นบึงอย่างคล่องแคล่ว นางรู้สึกว่ามันเหมือนนักพรตเต๋าผู้ใช้วิชาเสกถั่วเสกทหาร⁴¹

กิจการเล็ก ๆ ของนางดีขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากลูกค้าประจำแล้ว ยังมีลูกค้าหน้าใหม่แวะเวียนมาชิมทุกวัน ทั้งยังมีจวนหลายแห่งสั่งให้บ่าวมาซื้อ

“คุณหนูของเราชอบบึงของเจ้ามาก เราลองทำเอง แต่อย่างไรก็ไม่ได้รสชาติเช่นบึงของเจ้า” บ่าวหญิงตัวน้อยวัยราวสิบขวบคนหนึ่งเอ่ยถามเล่นเสากลวงขณะรอบึง ใบหน้ากลม ๆ ของเด็กหญิงยิ้มแยมแจ่มใส “คุณหนูบอกว่าน้ำปรุงรสของเจ้ารสชาติดียิ่ง ในน้ำปรุงรสใส่อะไรอย่างนั้นรี”

เล่นเสากลวงยิ้ม “เข้ามาขายที่ตรงนี้ทุกวัน หากชอบก็มาที่ร้าน ไยต้องทำเองให้ยุ่งยากเล่า”

บ่าวหญิงตัวน้อยเอียงศีรษะพลงคิด ก็จริง

ขณะที่ลูกค้าชายก็มีพวกขี้เมาแต่ใจมิได้อยู่กับสุรา⁴² ‘แม่นางน้อยสกุลอะไร’ ‘แม่นางน้อยเป็นคนทีใด’ วิธีชวนคุยเช่นนี้มักออกจากปากพ่อค้ารายย่อยที่อวดอ้างว่าตนร่ำรวย หรือไม่ก็พวกบ่าวจวนเศรษฐีที่เจ้าชู้ปากเปราะ

หากตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ เล่นเสากลวงจะเลิกคิดพลงมองฝ่ายตรงข้ามผาดหนึ่ง เมื่ออีกฝ่ายเข้าใจว่านางใกล้บันดาลโทสะ นางก็จะยิ้มแล้วกล่าวว่า “จะรับน้ำปรุงรสเผ็ดหรือน้ำปรุงรสหวานดีเจ้าคะ”

เมื่อคนเหล่านี้ถูกตอกกลับด้วยไม้แข็งกึ่งอ่อน ทั้งแม่นางน้อยกลับยังส่งยิ้มให้ หากตนโกรธเกรี้ยวยอมเสียกิริยา ส่วนมากจึงเลิกตอแยนาง

แน่นอนว่าเล่นเสากลวงยังไม่จำเป็นต้องโมโห การชวนคุยลักษณะนี้ยังสื่อเจตนาน้อยกว่าคำพูดที่ว่า “น้องสาว ขอเพิ่มเพื่อนในวีแชตหน่อยสิ”

ทว่าลูกค้าที่มาชวนนางคุยวันนี้กลับต่างไปจากคนอื่น เขาไม่เจ้าเล่ห์

⁴¹ เป็นชื่อเวทมนตร์ที่มีการกล่าวถึงในตำนานจินโจราผ

⁴² หมายถึง ผู้ที่ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ใจกลับจดจ่ออยู่กับอีกสิ่งหนึ่ง หรือมีเจตนา

ทั้งไม่ทำท่าเจ้าชู้ ซ้ำยังมีท่าทางเขินอายเล็กน้อย เขาเป็นหนุ่มน้อยอายุราว ยี่สิบปีเศษ สวมชุดขุนนางชั้นเก๋าสีครามอ่อน รูปร่างสูงโปร่ง เสียงแหบ แหลมเล็กเหมือนเบ็ดตัวผู้ ใบหน้ามีหลุมลิ่วประปราย ทำให้เส้นเสากวงคิดถึง เพื่อนนักศึกษาชายสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

ไม่มีทางกลับไปยังภพเดิมอีกแล้ว เส้นเสากวงถอนใจ

หลังถอนใจปลง ๆ เส้นเสากวงก็ใจเย็นกับหนุ่มน้อยผู้นี้เป็นพิเศษ “แบ่งที่ไช่ยอมไม่ใช่แบ่งเปล่า ๆ หากเป็นแบ่งเปล่า ๆ จะติดพัน ยามกินต้องใช้ ตะเกียบไฟ⁴³ ทะลวงลงไป”

ชายหนุ่มอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนหลุดหัวเราะ

เส้นเสากวงยิ้มแล้วถาม “จะรับน้ำปฐุรสเผ็ดหรือน้ำปฐุรสหวานดีเจ้าคะ”

ชายหนุ่มเลือกไม่ถูก จึงซื้อเจียนปิงทั้งสองแบบอย่างละชิ้น หรืออาจ ทำเช่นนี้เพื่อเอาใจเส้นเสากวงก็เป็นได้ เขาเอาปิงใส่กระเป่าหนังวัวแบบพกพา ยิ้มให้เส้นเสากวงก่อนเอ่ยขอบคุณแล้วจากไป

วันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มผู้นี้มาเยื่อนอีก คราวนี้เขาซื้อเจียนปิงถึงห้าชิ้น

เส้นเสากวงมองเขาผาดหนึ่ง นักศึกษาชายคนนี้จะซื้อข้าวเข้าให้เพื่อน ร่วมห้องพักทุกคนเลยหรือไง

แต่ในเมื่อลูกค้าจะซื้อก็ต้องขายเอากำไรไว้ก่อน เส้นเสากวงทำเจียนปิง แบบเผ็ดสามชิ้น แบบไม่เผ็ดสองชิ้นให้เขาอย่างคล่องแคล่ว ทั้งยังพูด ที่เล่นทีจริงว่า “หากคุณชายซื้อครบสิบชิ้น จะแถมให้หนึ่งชิ้น”

ชายหนุ่มมองเส้นเสากวงอย่างขวยเขินผาดหนึ่ง เลียริมฝีปาก “ขอบใจ”

แต่เส้นเสากวงกลับเกรงใจไม่กล้าหยอกล้อเขาต่อ

วันที่สาม แม้เขาจะไม่ได้ซื้อเจียนปิงสิบชิ้น แต่ก็ซื้อถึงเจ็ดชิ้นทีเดียว

เส้นเสากวงไม่รู้ว่าจะพูดเช่นไรดี ได้แต่ภาวนาให้พ่อหนุ่มคนนี้เป็นคน รับจ้างซื้ออาหารเช้า เพราะหากเขาเป็นคนจ่ายเองทั้งหมด เบี้ยหวัดขุนนาง ชั้นเก้าคงไม่พอให้ใช้จ่ายเช่นนี้

⁴³ หรือไม้เขี่ยถ่าน คำกล่าว ‘ต้องใช้ตะเกียบไฟทะลวงลงไป’ ในที่นี้น่ามาจากบทพูด ในการแสดงของกั๋วเต๋อ กัง คิลปินเซียงเซิง (การแสดงตลกประเภทหนึ่ง) ชื่อตั้งของจีน

ภายในที่ว่าการเมืองจิงจ้าว ขุนนางหนุ่มหลายคนกำลังเคียวเสียนปิงในมือ

“โชคดีที่มีอาลักษณ์หลิว มิฉะนั้นพวกเราคงต้องทนทิวระหว่างทำงานเสียแล้ว” ขุนนางหนุ่มชี้ตาเซระอะเอ่ย

ชีวิตยามราตรีของคนหนุ่มมีสีสันแพรวพราว พวกเขาอนดึกจึงตื่นสายเป็นธรรมดา นอนอู้อยู่บนเตียงจนถึงช่วงเวลาสุดท้ายจึงจะยอมลุกจากที่นอน ล้างหน้า แปรงฟัน แต่งตัว แล้วรีบเดินทางไปยังที่ว่าการจะมีเวลากินข้าวเข้าได้อย่างไร

หลิวเฟิง อาลักษณ์หนุ่มพักอยู่ใกล้ที่ว่าการ ครั้งหนึ่งเขาซื้อเสียนปิงเผื่อไว้หนึ่งชิ้น ปิงชิ้นนั้นถูกเพื่อนขุนนางผู้ทิวโหยคว้าไปกิน เพื่อนขุนนางผู้นั้นพลันตกตะลึง เสียนปิงใส่ไข่อ่อนเหนียนโถงโด่งดั่งยี่ในหมูขุนนางเมืองจิงจ้าว ตั้งแต่ระดับกลางถึงระดับล่างทันที นับแต่นั้นมาอาลักษณ์หลิวก็ก้าวสู่เส้นทางการเป็นหนุ่มส่งอาหารเช้า

“แบบเผ็ดนี่อร่อยเข้มข้นจริง ๆ พอกินไปชิ้นหนึ่งยิ่งเรียกน้ำย่อยหลิวซาน คราวหน้าช่วยซื้อเพิ่มให้ข้าอีกชิ้นนะ”

“ที่สำคัญคือปิงร้านนี้ทำอย่างพิถีพิถัน เคยเห็นร้านขายของว่างข้างทางใส่ถุงกระดาษเช่นนี้กันรึไม่ พวกเจ้าดูสิ ที่มุมถุงยังประทับตรา ‘เสียน’ แบบอักษรจ้วน⁴⁴ ตัวเล็ก ๆ ไว้ด้วย”

ชายหนุ่มบุคลิกสุภาพอ่อนโยนใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำปรุงรสที่มุมปากคลี่ถุงกระดาษออกอย่างไม่รีบร้อน ชี้ตัวอักษรที่มุมถุงให้ทุกคนดู “ในความงามสง่าเปี่ยมด้วยพลัง ต่างจากผู้เขียนอักษรจ้วนด้วยวิธีการเขียนแบบชายชูในปัจจุบัน ลักษณะอักษรคล้ายของท่านหลิวเส้าเจียนในยุคก่อนอยู่บ้าง”

ราชวงศ์ปัจจุบันมีศิลปินที่เขียนอักษรศิลป์ทั้งแบบชายชูและเฉาชูไม่น้อย โดยทั่วไปบัณฑิตมักเขียนอักษรชายชูร่วมกับอักษรสิงชู ผู้ที่ชำนาญ

⁴⁴ อักษรจ้วนพัฒนามาจากอักษรสำริด จากอักษรจ้วนใหญ่พัฒนามาเป็นจ้วนเล็ก ใช้กันอย่างแพร่หลายในสมัยราชวงศ์ฉินถึงปลายราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ต่อมาจึงเปลี่ยนไปใช้อักษรสี่ซู่หรืออักษรทาสที่ได้รับการปรับปรุงโดยผู้ที่อยู่ในเรือนจำ เพื่อให้เขียนง่ายขึ้นและเร็วขึ้นแทน ภายหลังพัฒนาเป็นอักษรเฉาชูหรืออักษรหวัด อักษรชายชูหรืออักษรบรรจง อักษรสิงชูหรืออักษรหวัดเกมบรรจง

การเขียนอักษรจ้วนและอักษรทาสมีไม่มากนัก ส่วนผู้ที่มีชื่อเสียงที่สุดในกลุ่มศิลปินอักษรศิลปะจ้วนเล็กผู้เรื่อรนามก็คือ หลี่หยางปิงในสมัยจักรพรรดิถังเสวียนจง⁴⁵

ขุนนางสามสี่คนที่เหลือไม่ได้ศึกษาเรื่องอักษรจ้วน แต่ในเมื่อต่างก็เป็นบัณฑิต จึงพร้อมใจกันก้มลงมองดูเจียนปิ่งของตน

ขุนนางคนหนึ่งยิ้มเอ่ย “แต่ข้ากลับรู้สึกว่ายาลงเส้นตัวอักษรดูอ่อนโยนเหมือนหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือน หรือเจ้าของตราประทับนี้จะเป็แม่หางน้อย”

ทุกคนต่างพากันหัวเราะ

ใบหน้าของหลิวเฟิงแดงเรื่อ ดวงตาฉายแววฉงนเล็กน้อย

ผู้ที่กล่าวว่า “ตัวอักษรดูอ่อนโยนเหมือนหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือน” เมื่อครู่เงยหน้าขึ้น เห็นเจ้าเมืองกับรองเจ้าเมืองจึงจ้าวเดินมาพอดี เขารีบวางปิ่ง ลูกขึ้นคานับ

ไปจึงซาน เจ้าเมืองจึงจ้าวเป็นคนใจดียิ่ง เขายิ้มพลางโบกไม้โบกมือให้เหล่าขุนนางหนุ่ม ขณะที่หลินเยียนรองเจ้าเมืองเพียงพยักหน้ารับน้อย ๆ จากนั้นทั้งสองก็เดินผ่านไป

เหล่าขุนนางหนุ่มระดับล่างต่างยกคิ้วขยิบตาให้กัน พวกเขารีบกินปิ่งจนหมด ดื่มน้ำชาไม่ให้ปิ่งติดคอ แล้วแยกย้ายไปทำงาน

เจ้าเมืองไปยิ้มเอ่ย “กลิ่นหอมทีเดียว ไม่รู้ว่าเจ้าเด็กพวกนี้กินอะไรกัน”

ขณะดมกลิ่นหอมซึ่งตนได้กลิ่นที่หน้าประตูซอยทุกเช้า หลินเยียนยิ้มกล่าว “คงเป็นพวกเกาปิ่งทั่ว ๆ ไป”

“เมื่อครั้งยังหนุ่ม ตอนเป็นหัวหน้างานในที่ว่ากรโธรม ๆ ข้าก็เคยกินหูปิ่งระหว่างปฏิบัติงาน คนหนุ่มน่าจะมักรู้สึกว่ามันไม่พอ กินไม่อ่อมอยู่ตลอดเวลา”

หลินเยียนยิ้มน้อย ๆ อีกครั้ง

เจ้าเมืองไปกลอกตามองผู้ช่วยหนุ่มข้างกาย “แต่กลับไม่เคยเห็น

⁴⁵ จักรพรรดิองค์ที่ 9 แห่งราชวงศ์ถัง เป็นจักรพรรดิที่ครองราชย์นานที่สุดและมีพระชนมายุยืนยาวที่สุดในสมัยราชวงศ์ถัง

อันทราน⁴⁶ ทำเช่นนั้นเลย หรือเจ้าไม่ชอบอาหารที่ขายข้างทางเหล่านี้”

“ประสาทรการรับรสของข้าไม่ดี ไม่อาจแยกแยะรสชาติทั้งห้า⁴⁷ กินอาหารเพียงเพื่ออิ่มท้องขอรับ”

เจ้าเมืองไปหัวเราะลั่นแล้วเอ่ย “อันทรานมาจากตระกูลสูงศักดิ์ ลิ่นของเจ้าคงจะถูกตามใจเสียเคยแล้ว”

หลินเยียนเพียงยิ้มจาง ๆ

ประตูขอยเปิดแล้ว ช่วงเวลาอาหารเข้าผ่านไปแล้วเช่นกัน ในที่สุดเส้นเสากวาง ก็ได้พักมือ นางหยิบผ้ามาเช็ดแผงขายอาหารและกระทะ ทำความสะอาด บริเวณที่เลอะน้ำปรุงรส ต้นหอม ผักชี และเครื่องปรุงอื่น ๆ อย่างไม่รีบร้อน หลูซานเหนียงที่ขายเหนียนโถวเดินยิ้มมาหา “นับวันอาเลิ่นก็ยิ่งขายดี” เส้นเสากวางยังง่วนอยู่กับการทำความสะอาด จึงเพียงแต่ช้อนตักยิ้มให้ “ต้องขอบคุณเหนียนโถวกรอบอร่อยของหลูซานเหนียงยิ่งนัก”

เหนียนโถวก็เหมือนกับसानจื่อในยุคต่อมา นำแป้งที่ปั้นเป็นเส้นเล็ก ๆ ยาว ๆ ลงไปทอดในน้ำมันจนกรอบ... บ้างก็ปั้นเป็นรูปกำไลต้นแขน เรียกว่าหวนปิ่ง⁴⁸... เหนียนโถวเก็บไว้กินได้หลายวัน จึงเป็นอาหารที่ขาดไม่ได้ ในช่วงเหมันต์ ยามปกติก็มีคนไม่น้อยซื้อกินแก้หิว

เส้นเสากวางสั่งของกับหลูซานเหนียง ให้นางทำเป็นแผ่นแป้งทอด บางกรอบอย่างยุคปัจจุบัน หลูซานเหนียงทำได้เหมือนแผ่นแป้งกรอบ ยุคปัจจุบันมาก ต่างเพียงนางใส่น้ำตาลลงไปเล็กน้อย ทำให้มีรสหวานเพิ่มขึ้น หากเส้นเสากวางจะให้หลูซานเหนียงเปลี่ยนส่วนผสมแป้งทอดเพียงเพราะ ตนสั่งของเล็กน้อยเท่านั้นย่อมไม่เหมาะ นางจึงปรับส่วนผสมน้ำปรุงรสของ ร้านตนเอง เมื่อนำส่วนประกอบทั้งสองส่วนมารวมกัน จึงได้เจียนปิ่ง ที่มีรสชาติไม่เลวทีเดียว

⁴⁶ ชื่อรองของหลินเยียน

⁴⁷ ได้แก่ เบียร์ยว ขม หวาน เผ็ด เค็ม

⁴⁸ ปิ่งที่มีลักษณะเป็นวง

ตั้งแต่เริ่มตั้งแผงขายเจียนปิ้ง เส้นเสากวงก็ขายดียิ่ง แผงข้างๆ ย่อมพากันอิจฉา แม้หลูซานเหนียงจะอิจฉาเช่นกัน แต่ไม่กล้าแสดงออกมาก ด้วยนางเองก็ขายเหนียนโถวได้เพิ่มขึ้น ทว่าบัดนี้มีชายหนุ่มคนหนึ่งมาซื้อปิ้งทุกวัน จึงมีเรื่องให้ยั่วเย้าเส้นเสากวงได้อย่างเต็มที่

“ต่อให้เหนียนโถวของข้ากรอบอร่อยกว่านี้ คุณขายน้อยผู้นั้นก็คงไม่มาซื้อเหนียนโถวของข้าทุกวันหรอก” หลูซานเหนียงยิ้มเอ๋อ ขยิบตาให้เส้นเสากวง

เส้นเสากวงซึ่งกำลังทำความสะอาดแผงขายของชะงัก ทำที่ครุ่นคิดครู่หนึ่ง “อย่างนั้นรี เช่นนั้นข้าคงทำปิ้งอร่อยจริงๆ”

หลูซานเหนียงหัวเราะ “เสแสร้งเข้าไปเถิด”

เส้นเสากวงยิ้มน้อยๆ เช็ดแผงขายของต่อ

หลังทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว นางจึงยกเตากับชั้นวางของไปไว้บนรถลากคันน้อย

ชีวิต้าซึ่งขายหุ่ปิ้งอยู่ข้างๆ มาช่วยนางยกเตาขึ้นไปวางบนรถ

เส้นเสากวงกล่าวขอบคุณอย่างเกรงใจ ชีวิต้าพยักหน้ารับเงินๆ ยกตะกร้าปิ้งขึ้นสะพานคาดแล้วเดินจากไป

หลูซานเหนียงได้แต่นึกปลงในใจ ยังสาวยังสวยก็ดีเช่นนี้เอง ทั้งคิดต่อไปว่า ยามที่ข้ายังสาวก็เคยมีคนมาซื้อเหนียนโถววันละสามเวลา เพื่อจะได้เห็นหน้าข้าเช่นกัน